

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

อย่าไว้ใจเพื่อนรัก อย่าปักใจเชื่อคนดี
เพราะมีแต่คนเจ้าเล่ห์เท่านั้นที่จะอยู่รอด

John Marrs

YOU KILLED

แกฆ่าฉันก่อน

ME

ศพล ศรีพุ่ม แปล

FIRST

Beat

ผลงานจากนักเขียนที่มียอดขายหลายล้านเล่มทั่วโลก

แกฆ่าฉันก่อน You Killed Me First

John Marrs

ทศพล ศรีพุ่ม แปล

Beat

แต่จอห์น รัสเซลล์ ครึ่งหนึ่งอันงดงามในชีวิตของจอห์น

ต่อให้คุณเผาบ้านข้างๆ บ้านของคุณก็ไม่สวยขึ้นหรอก

จุ โฮลตซ์

ถ้าจะดีสองหน้า อย่างน้อยก็ให้ดูดีสักหน้าเถอะ

มาริลิน มอนโร

บทนำ

5 พุทธจักยาน คืบแห่งกองไฟ

เสียงปริแตกและเสียงปะทุดังอีกทีก็พาเธอกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

เธอลืมตาขึ้น แต่ภายในนั้นมีดสนิท เมื่อเธอพยายามเพ่งมองทุกอย่างก็พราเลือนไปหมด ศีรษะของเธอปวดตบๆ เหมือนสว่านลมกำลังเจาะทะลุคอนกรีต เธอสงสัยว่าเมื่อคืนดื่มหนักไปขนาดไหนกัน เธอจำได้ว่าอาการเมาค้างหนักที่สุดก็ไม่ได้ทำให้หมดเรี่ยวหมดแรงขนาดนี้ หรือนี้เลวร้ายยิ่งกว่านั้น เธอประสบอุบัติเหตุและบาดเจ็บที่ศีรษะจนหมดสติไปหรือเปล่า หรือหลุดลอยในสมอင့်ตึบขณะหลับ เธอจึงขยับตัวแทบไม่ได้หรือมองอะไรไม่เห็นเลยใช่ไหม สมอင့်กำลังกักขังร่างกายของเธอไว้หรือเปล่า

มีกลิ่นควันตามมา ตอนแรกเป็นกลิ่นจางๆ เธอไม่แน่ใจว่ากลิ่นนั้นแรงขึ้นเพราะประสาทมัสต์สของเธอรื้อฟื้นตัวหรือเป็นเพราะมีบางอย่างกำลังติดไฟอยู่จริงๆ ไฟกำลังไหม้บ้านหรือเปล่า ความกลัวสุดขีดแล่นวาบไปทั่วร่าง ผันร้ายที่สุดของเธอ เธอพยายามจะลุกขึ้นนั่งบนเตียง แต่ก็แทบขยับตัวไม่ได้เลย เธอรู้สึกว่ามี นิ้ว และเท้ายังขยับได้ แต่กลับยกไม่ขึ้น มีบางสิ่งตรึงมันไว้ น้ำหนักของบางสิ่งกดทับลงมา ร่างกายส่วนที่เหลือก็

หนักอึ้งตามไปด้วย

เธอยังคงมึนงง แต่ก็เรียนรู้ว่าความตื่นตระหนกแปลว่าเธอมีสติอยู่ เธอพยายามคิดให้เป็นเหตุเป็นผล

ทันใดนั้นเธอก็ตระหนักว่าตัวเองไม่ได้นอนอยู่บนพูกนอน มันแข็งเกินไป เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง และเสื้อผ้าของเธอกำลังดูดซับบางสิ่งที่เปียกชื้น

การมองเห็นเริ่มกลับมาช้า ๆ เธอรู้ว่าไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ต้องพยายามออกไปจากที่นี่ให้ได้ เธอองนิ้วและพบว่ามียางอย่างรัดนิ้วของเธอไว้ เป็นความรู้สึกรัดแน่นเหมือนแผ่นแรปพลาสติก แต่มันไม่ยืดหยุ่นหรือฉีกขาดง่าย มันเป็นพลาสติกหุ้มที่หนากว่า เธอถูกอัดแน่นยิ่งกว่าปลาซาร์ดีนกระป๋อง เธอไม่ได้อยู่ที่นี้โดยบังเอิญแน่ มีใครบางคนพาเธอมาไว้ที่นี่ ทำไมเธอถึงจำอะไรไม่ได้เลย

เธออยู่บนเส้นบาง ๆ ระหว่างความสับสนกับความหวาดกลัว

ทันใดนั้นก็มีเสียงระเบิดดังสนั่น เธอกรีดร้อง หรือพยายามจะกรีดร้อง บางอย่างปิดปากเธอไม่ให้ทำได้ตามปกติ เธอถูกปิดปาก เธอรู้สึกคลื่นไส้ด้วยความกลัว แต่ก็รู้ว่าหากอาเจียนอาจสาหัสตายได้ เธอจึงบิดศีรษะไปมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนกระทั่งสิ่งที่รัดปากเธออยู่เลื่อนลงมาค้างที่คาง

“ช่วยด้วย!” เธอตะโกนให้ดังที่สุดเท่าที่จะดังได้ แต่ก็รู้ว่ามันฟังดูน่าสมเพช กระนั้นสัญญาณการเอาตัวรอดที่พาเธอไปสู่หายนะและช่วยให้เธอพ้นภัยมาตลอดหลายปีนี้ก็ผลักดันให้เธอดิ้นรนต่อไป จนเสียงระเบิดดังสนั่นอีกครั้งกลบเสียงร้องโหยหวนของเธอ

เธอเริ่มโอ้ว คว้นค่อย ๆ หนาแน่นขึ้น เธอขยับดิ้นรนไปมาเพื่อหายใจเอาอากาศที่ยังไม่มีควันคลุ้งเข้าไป จนเมื่อหูของเธอแตะกับพื้นถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างอุดอยู่ในรูหู ก่อนที่จะทันได้รู้ว่ามันคืออะไร เสียงปะทุก็ก้อง

ก็ตั้งขึ้นอีกหลายครั้ง เธอเห็นแสงหลากสีกะพริบระยิบระยับผ่านช่องว่างในคุกของเธอ

ตอนนั้นเองที่ความจริงกระแทกเข้าไปเธออย่างแรงเหมือนลูกตุ้มเหล็กทุบตึก เธอรู้แล้วว่าตัวเองอยู่ที่ไหนและทำไมถึงหนีออกไปไม่ได้

นี่คือวันที่ 5 พฤศจิกายน และเสียงระเบิดเหล่านั้นคือเสียงดอกไม้ไฟ

เธอติดอยู่ใจกลางกองไฟที่กำลังลุกไหม้

เธอกรีดร้องลั่นขณะเดินไปมาเพื่อบิดลำตัว แต่พลาสติกที่ห่อหุ้มร่างเธอไว้กลับจำกัดการเคลื่อนไหว

ทันใดนั้น มีแรงสั่นสะเทือนในกระเป๋าสของเธอ เหมือนจะเป็นโทรศัพท์มือถือ ตามด้วยเสียงกริ่งดังลั่นในหู เธอรู้แล้วว่าอะไรที่อุดอยู่ในหูข้างหนึ่งของเธอ หูฟังแบบเกี่ยวกับใบหูนั่นเอง เสียงกริ่งยังคงดังแต่เธอกดรับไม่ได้ จากนั้นเธอก็จำได้ว่าหูฟังนี้น่าจะมีจุดไวต่อสัมผัสที่เพียงแตะก็รับสายได้ หากเธออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นให้คนที่พยายามติดต่อเธอฟัง เขาอาจช่วยเธอได้

เธอพยายามไถใบหูกับพื้นข้างใต้ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอยกศีรษะขึ้นให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วโขลกกับพื้น เธอเจ็บแต่ก็ยังไม่ได้ผล เธอพยายามซ้ำอีกครั้ง ครึ่งแล้วครึ่งเล่า หูของเธอเต้นตบตามแรงกระแทกแต่ละครั้ง ขณะเดียวกันรอบตัวก็มีเสียงระเบิดดังขึ้นเรื่อย ๆ ความร้อนทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

และแล้วมันก็ได้ผล เสียงหนึ่งดังขึ้นผ่านหูฟัง

“พื้นแล้วสินะ”

“ช่วยฉันด้วย” เธอร้อง แทบจะพูดออกมาไม่เป็นคำ “มีคนพยายามฆ่าฉัน ฉันอยากให้คุณ...”

เสียงของเธอค่อย ๆ แผ่วลงเมื่อคำพูดนั้นตกตะกอน **พื้นแล้วสินะ** ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นใคร เขารู้ว่าเธออยู่ที่ไหน

“พาฉันออกไปจากที่นี่ที” เธอพูด

“คิดว่าฉันทุ่มเทขนาดนี้เพื่อจะปล่อยแกไปตอนนี้เหรอ”

“ฉันยอมทุกอย่าง” เธออ่อนวอนอย่างสิ้นหวัง

คำพูดนั้นเรียกเสียงหัวเราะ ตอนนั้นเองที่เธอจำได้ว่าใครเป็นคนโทรมา

“ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดว่าฉันทำอะไรลงไป แต่ฉันขอโทษ” เธอสะอึกสะอื้น

“ฉันขออภัยละ ฉันยอมทำทุกอย่าง ช่วยฉันด้วย”

“โทษทีนะ แต่ฉันทำไม่ได้หรอก แกกำลังจะถูกเผาทั้งเป็นในกองไฟ
ที่แกสร้างขึ้นมาเอง”

“อะไรนะ ทำไมกัน ฉันไปทำอะไรให้คุณ”

เสียงหัวเราะนั้นสั้นและบาดลึกราวกับคมมีด

“จะบอกให้ว่าแกทำอะไรลงไป แกฆ่าฉันก่อน”

ภาคนิ่ง

ธันวาคม
สิบเอ็ดเดือนก่อนคืนแห่งกองไฟ

บทที่ 1 มาร์โกต์

เสียงบี๊บ ๆ ๆ และเสียงเครื่องยนต์หนัก ๆ ปลุกให้ฉันตื่นจากหลับใหล

ฉันแอบมองลอดบานเกล็ดห้องนอนและเห็นรถชนของขนาดใหญ่จอดอยู่หน้าบ้านเลขที่ 23 ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม รถอีกคันจอดอยู่ไกลออกไปบนถนนและขวางทางแยกอยู่ สร้างความหงุดหงิดให้บรรดาผู้ปกครองที่กำลังขับรถไปส่งลูกที่โรงเรียน แต่ฉันไม่ได้เดือดร้อนอะไร เพราะลูกทั้งสองคนของฉันไปโรงเรียนกันเอง ทอมมีกับแฟรงก์ช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว เหตุผลหลัก ๆ คือฉันทำให้พวกเขารู้ว่าจะคาดหวังให้ฉันทำทุกอย่างเพื่อพวกเขาไม่ได้ ในวัยสิบเอ็ดและสิบสองปี พวกเขาซักผ้า รีดชุดนักเรียน ทำอาหารเช้าและอาหารกลางวัน รวมถึงจัดกระเป๋านักเรียนเอง ทำให้ฉันมีเวลาชดตัวอยู่ใต้ผ้าวมขนห่านบาวาเรียได้นานกว่าผู้ปกครองทั่วไป

ประตูหน้าบ้านของเพื่อนบ้านใหม่ตั้งอยู่ทางขวาของบ้าน ใต้หลังคาไม้ทรงจั่ว แต่ฉันยังไม่เห็นแม้แต่ข้อศอกของใครเลยนอกจากคนขนของอย่างไรก็ตาม เราารู้เรื่องของคนที่เราไม่เคยเจอได้หลายอย่างจากสิ่งของที่พวกเขานำมาวางไว้รอบตัว อย่างแรก พวกเขามีลูกแน่นนอน อย่างน้อยก็สองคน เพราะฉันเห็นจักรยานสองคันถูกขนเข้าไปในสวนหลังบ้านพร้อม

สกอตเตอร์อีกสองคัน

ฉันใช้กุเกิลหาข้อมูลแลนด์โรเวอร์ดีเฟนเดอร์ที่จอดอยู่บนทางเข้าบ้าน ตั้งแต่ฉันตื่นนอน แล้วก็พบว่ารถรุ่นนั้นราคาอย่างน้อยแปดหมื่นห้าพันปอนด์ แต่มันอาจเป็นรถซื้อผ่อนก็ได้ ฉันไม่เห็นโคลนที่ยางเลย เดวาก็คงเป็นเหมือนเจ้าของแลนด์โรเวอร์ส่วนใหญ่ รถคันนี้แค่ใช้วดฐานะมากกว่าจะใช้งานจริง

ฉันมองเฟอร์นิเจอร์ของพวกเขาไม่ค่อยชัด เพราะส่วนใหญ่ห่อด้วยพลาสติกกันกระแทก แต่มีสองสามชิ้นที่ฉันมั่นใจว่าจำได้ เป็นตู้ไม้สีเข้มจากร้านรีอ็อกเก็ตต์เซนต์จอร์จที่ฉันกดไว้ในรายการสิ่งของที่อยากได้บนเว็บไซต์มานานแล้ว และตุ้ลั่นชักไม้มะฮอกกานีจากเมด ทั้งสองยี่ห้อนี้ราคาไม่เบาเลย ฉันขำเลียงมองตู้หนังสือรุ่นบิลลีของอิกเกียที่มุมห้องนั่งเล่นของตัวเอง นิคุยืนย่นว่ายังไม่จำเป็นต้องเปลี่ยน แต่ฉันรู้สึกว่ชั้นวางของตู้นั้นอาจจะ “บึงเอิญ” หักในเร็ว ๆ นี้

ผ่านไปอีกสามสิบนาที ที่น่าหงุดหงิดคือฉันยังไม่เห็นคนที่กำลังย้ายเข้ามาแม่แตงเงา บ้านหลังนั้นเคยเป็นของซูและพีต คุเปอร์ และสิ่งที่ซูรู้เกี่ยวกับการออกแบบตกแต่งภายในนั้นน้อยนิดจนเขียนลงบนด้านหลังใบเสร็จของห้างดูเนล์มได้เลย ฉันไม่ได้ตั้งใจจะอวดตัวหรอก แต่ขอสักนิดเถอะ ฉันมีพรสวรรค์รู้ว่อะไรควรอยู่ตรงไหนและเพราะอะไร สัญชาตญาณของฉันเฉียบคมมากจนสู้กับฟิลิปป์ สตาร์ค นักออกแบบชื่อดังได้สบาย ๆ ดังนั้นเมื่อซูขอให้ฉันช่วย แน่นอนว่ฉันต้องตอบตกลง ฉันถืวว่านี่เป็นงานการกุศล แต่พอเรตตกแต่งเสร็จ เธอก็ประกาศว่เธอได้งานใหม่ที่ไมโครซอฟท์ในรัฐเท็กซัส และภายในหนึ่งเดือนสองคนนั้นก็ขึ้นเครื่องบินบินลับไป คนบางคนก็คิดถึงแต่ตัวเองละนะ

บ้านหลังนั้นปล่อยเข้ามาเป็นเวลาสองสามปีแล้ว มีสองสามครอบครัวที่ย้ายเข้าแล้วก็ย้ายออก แต่ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะผูกมิตรกับคนเช่าบ้าน

เพราะพวกเขาแค่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ยกเว้นแอนนาที่อยู่บ้านถัดไปจากหลังที่ฉันกำลังเฝ้ามองที่ดูเหมือนจะอยู่ได้นานกว่าคนอื่น ๆ และเมื่อผู้เช่าครบครันสุดท้ายย้ายออกไปอย่างมีความสุข นิคุก็ทำให้ฉันหวาดผว ด้วยการคาดเดาว่าคนที่จะมาแทนอาจเป็นพวกผู้ลี้ภัย ฉันหมายถึงฉันไม่ได้ไว้วางใจกับปัญหาของพวกเขาเลยนะ สงครามเอเย ความยากจนเอเย บ้านแตกสาแหรกขาดเอเย และอะไรต่อมิอะไร ฉันรู้ว่าพวกเขาต้องมีที่อยู่ แต่ทำไมต้องมาอยู่ที่นี้ด้วยล่ะ ฉันอีเมลไปหาประธานสภาท้องถิ่นเพื่อแจ้งความกังวล และเขาก็เอาแต่พูดว่าฉันเป็นพวกเหยียดผิว ไร้สาระสิ้นดี ฉันยอมแลกไตข้างหนึ่งเพื่อออกเดทกับอิดริส เอลบาเลยนะ

แต่แล้วฉันก็โล่งใจ เพราะไม่นานก็มีป้าย “ขายแล้ว” ของนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ที่สวนหน้าบ้านหลังนั้น เป็นเวลาหลายเดือนที่เต็มไปด้วยเสียงดัง รถชนขยะ และรถตู้ของช่างจำนวนมากขณะบ้านทั้งหลังถูกรื้อใหม่หมด เจ้าของใหม่เปลี่ยนทุกอย่าง ติดตั้งครัวเรียบง่ายสไตล์เชกเกอร์ เพิ่มห้องน้ำพร้อมห้องอาบน้ำในตัวถึงสี่ห้อง ฉันถ่ายรูปกล่องเปล่าในรถชนขยะและมองดูแบรนด์ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน พวกเขาไม่ประหยัดเรื่องวัสดุเลย ฉันเกลียดพวกอวดร่ำอวดรวยจริงๆ

ในที่สุดความอยากรู้อยากเห็นก็เอาชนะฉันได้ ฉันตัดสินใจจะเดินข้ามถนนไปแนะนำตัว ระหว่างทางไปเข้าห้องน้ำ ฉันเดินผ่านต้นคริสต์มาสที่วางไว้หน้าหน้าต่างบานใหญ่บนชานพักบันไดเพื่อให้เพื่อนบ้านได้ชื่นชมมันสวยเหลือเกิน ส่วนพวกเด็ก ๆ ก็มีต้นคริสต์มาสของพวกเขาเองซึ่งประดับด้วยลูกบอลสีฉูดฉาดตุรกรูจิงและโดนซอโนไวน์ห้องอาหาร ฉันอาบน้ำสวมกระโปรงทรงดินสอและเสื้อยืดลำลอง แต่งหน้าเล็กน้อย จากนั้นใช้ผ้าเช็ดก้ำไฉแพนดอว่าและเพชรบนแหวนแต่งงานทิฟฟานี ทำให้มันเปล่งประกายมากขึ้น หลังจากเลือกไวน์ราคาแพงพร้อมกล่องของขวัญจากตู้เก็บไวน์อย่างพิถีพิถัน ฉันก็พร้อมจะสร้างความประทับใจแล้ว

ฉันเดินไปถึงกลางถนนแล้วเมื่อประตูหน้าบ้านของแอนนาเปิดออก “สวัสดีค่ะ” เธอพูดอย่างร่าเริงและโบกมือทัก “วันนี้ตื่นเช้าจัง ฉันไม่เคยเห็นคุณก่อนเที่ยงวันเลย”

ถ้าเป็นคนอื่นพูด ฉันคงได้ทายาฆ่าเชื้อตรงที่โดนเสียดสีแล้ว แต่แอนนาเป็นคนไม่มีพิษภัย ไม่คุกคาม และช่างกระตือรือร้นไปเสียหมด เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่จะปรบมือสำเมื่อนักบินลงจอดสำเร็จ กระนั้นเราทุกคนต่างรู้ดีว่าความอ่อนหวานมากไปอาจนำไปสู่โรคเบาหวานได้

“ฉันว่าจะแวะไปทำความรู้จักกับเพื่อนบ้านใหม่ของเราสักหน่อยนะ”

“ฉันก็ด้วย” ฉันตอบ แม้ว่าในใจจะรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ในฐานะผู้อาศัยดั้งเดิมของซอยตันแห่งนี้ ฉันควรได้เป็นผู้นำคณะกรรมการต้อนรับ

“การย้ายบ้านก่อนคริสต์มาสแค่สองสัปดาห์คงทำให้ฉันรู้สึกไม่ค่อยสนุกกับเทศกาลเท่าไร” ฉันพูด

“ฉันเลยเอาเจ้านีมาไงคะ” เธอตอบแล้วชูกล่องทัปปเปอร์แวร์พร้อมเขย่าพายไล้เนื้อมดที่อยู่ข้างในเบา ๆ

ฉันเก็บสีหน้าบึ้งตึงเอาไว้ “คุณอบเองเลยเหรอ”

“แน่นอนสิ” เธอตอบราวกับว่าไม่เคยคิดจะขับรถไปร้านขนมฝรั่งเศสในเมือง เลือกซื้อขนมมาส์ก้ามือแล้วอ้างว่าเป็นฝีมือตัวเองเลย

“คุณนี่มันบรี แวน เดอ แคมป์ตัวจริงเลยนะเนี่ย”

สีหน้าว่างเปล่าของเธอทำให้ฉันรู้ว่าไม่น่าเปรียบเธอกับตัวละครในซีรีส์ *สมาคมแม่บ้านหัวใจเปลี่ยว* เลย บางครั้งเธอก็ทำให้ฉันรู้สึกแกว่าอายุจริงทั้งที่ฉันอายุแค่เกือบสี่สิบปี ฉันซูของขวัญต้อนรับของตัวเองขึ้นมาบ้าง

“คนเก่งย่อมคิดเหมือนกัน” แอนนายิ้ม

ไม่เลย ถ้าคนเก่งคิดเหมือนกันจริง เธอคงไม่ทำร้ายตัวเองด้วยเสื้อผ้ายี่ห้อธรรมดา ๆ จากซูเปอร์มาร์เก็ตแบบนั้นหรอก

เราเดินไปบนทางเข้าบ้านที่ปูด้วยอิฐก้อนเล็ก ๆ และตรงไปยังตัวบ้าน
บ้านหลังนี้เป็นหลังที่ใหญ่ที่สุดในซอยต้นแห่งนี้ แต่ก็ไม่ได้ใหญ่ที่สุด
ในหมู่บ้าน ข้างในมีห้องนอนหกห้อง มากกว่าที่ฉันกับนิคมีถึงสองห้อง
และมีสระว่ายน้ำด้วย ฉันแอบจินตนาการก็ตามที่เคยอาศัยอยู่ที่นี่

ประตูหน้าบ้านบานคู่ที่ทำจากไม้โอ๊กเปิดอยู่ ฉันจึงชะโงกหน้าเข้าไป
ในเฉลียงและโถงทางเดิน คนชนของกำลังวุ่นวายกับการแกะเฟอร์นิเจอร์
แอนนาเคาะประตูด้วยแรงที่เบาเหมือนกระรอกเคาะวอลนัตบนสนามหญ้า
ฉันจึงคว้าห่วงเคาะประตูสีดำและเคาะดัง ๆ สี่ครั้ง

ไม่มีใครสนใจเราเลย แต่ก่อนที่ฉันจะเคาะอีกครั้งก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น
จากด้านหลัง ทำเอาตกใจจนวิญญาณเกือบหลุดออกจากร่าง

บทที่ 2

แอนนา

เราหันกลับไป และฉันก็คิดว่าเจอสาวโนสเป็กคนแรกเข้าแล้ว เธอสวยมาก ผิวสดใสและบ่มแดดชนิดๆ จมูกได้รูปสมบูรณ์แบบ โหนกแก้มคมเหมือนมิดโคน เมื่อเธอยิ้มก็เหมือนเราถูกตรึงไว้ ผมหางม้าสับลอนด์น้ำผึ้ง ห้อยลงมาจากด้านหลังหมวกเบสบอล และเธอยังมีรูปร่างแบบที่ฉันยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา เธอแต่งตัวด้วยชุดสีขาวตั้งแต่หัวจรดเท้า ทั้งรองเท้าผ้าใบ กางเกงวอร์มรัดรูป และเสื้อยืดกีฬา สงสัยในก็จะสร้างโลโก้เครื่องหมายถูกขึ้นมาเพื่อขึ้นชมเธอ ฉันรู้ทันทีเลยว่ามาร์โกต์จะ *เกลียด* เธอ

ฉันอ้าปากจะพูด แต่มาร์โกต์ชิงตัดหน้าก่อน

“สวัสดีค่ะ” เธอพูด “คุณคงเป็นเพื่อนบ้านคนใหม่ของเราใช่ไหมคะ”

“ค่ะ คงอย่างนั้น” ผู้หญิงคนนั้นตอบอย่างร่าเริง

“ฉันชื่อมาร์โกต์ค่ะ อยู่บ้านตรงข้าม”

“ฉันแอนนาค่ะ” ฉันเสริม “อยู่บ้านหลังทางขวาของคุณ”

มาร์โกต์กำลังสำรวจผู้หญิงคนนั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า พยายามมองหาข้อตำหนิอย่างสิ้นหวัง แต่ดูเหมือนว่าเธอต้องพยายามหนักมาก

“อ้อ ฉันกำลังสงสัยเลยว่าใครอยู่บ้านฝั่งตรงข้าม” ผู้หญิงคนนั้นพูด

พลางมองบ้านของมาร์โกต์ “เข้าแบบนี้ดวงอาทิตย์ส่องเข้าไปตรงห้องนอนของคุณพอดี ฉันเลยเห็นคนขับไปมาอยู่หลังม่านบังตาน่ะค่ะ”

มาร์โกต์หน้าแดง ซึ่งหาได้ยากอยู่

“ฉันก็ทำเหมือนกันค่ะ” ฉันให้กำลังใจมาร์โกต์เมื่อสัมผัสได้ถึงความอายของเธอ “มนุษย์เราก็อยากรู้อยากเห็นแบบนี้กันหมดแหละ”

“ของขวัญชิ้นบ้านใหม่ค่ะ” มาร์โกต์พูดและยื่นของขวัญให้

“อ้อ น่ารักจังเลย” อีกฝ่ายตอบพลางอ่านกล่องใส่ของขวัญที่มีป้ายเขียนว่า “ฉันรักช็อกโกแลต”

“เป็นไวน์นะ” มาร์โกต์อธิบาย “ซาโตเนฟ-ดู-ปาป ปี 1976 ฉันพูดเสมอว่าถ้าเป็นไวน์แล้วก็อย่าประหยัคดีเด็ดขาด”

“น่าเสียดายจัง ฉันดื่มไวน์แล้วจะปวดหัวไมเกรนนะ” ผู้หญิงคนนั้นขอโทษแต่ก็รับไว้อยู่ดี “เบรन्दอน สามีของฉันชอบดื่มทุกอย่างเลยขอบคุณนะค่ะ คุณนี่ช่างคิดดีจริง”

ฉันสัมผัสได้ว่านี่ไม่ใช่ปฏิริยาที่มาร์โกต์คาดหวังไว้ ขณะเดียวกันฉันก็รู้สึกอายที่เอาของขวัญธรรมดาๆ มา คนที่สวมเสื้อผ้าได้พอดีตัวแบบนี้ไม่น่าจะตะขมแน่น่อน แต่พอฉันจะซ่อนมันไว้ข้างหลัง เธอก็ทำท่าตกใจใหญ่โต

“พายเนือบดเหอะค่ะ” เธอถาม

“ใช่ค่ะ” ฉันตอบ เจือด้วยน้ำเสียงขอโทษ “เป็นพายวีแกน ไม่มีน้ำตาล แต่อาจจะม่ก็ได้”

“คริสต์มาสมาเร็วจริงๆ นะค่ะ” เธอยิ้มกว้าง “ตายละ มารยาทของฉันไปไหนหมดเนี่ย เข้ามาก่อนสิ เดี่ยวฉันจะชงกาแฟให้แล้วเราจะได้นั่งสบายๆ กัน ฉันซื้อลิฟต์” เธอบอกขณะเดินนำเราเข้าไปในโรงทางเดิน

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเข้ามาในบ้านหลังนี้ และมันก็สวยมาก ทุกอย่างในครัวตกแต่งเป็นสีเทาและสีขาว ยกเว้นพื้นที่ปูแผ่นไม้สีเข้ม ฉันนึกว่าเธอยังไม่ได้แกะเครื่องใช้ไฟฟ้าหรือเครื่องครัวจนกระทั่งเธอเลื่อนผนังปลอมออก

ให้เห็นของพวกนั้น ฉันกับมาร์โกต์ไปนั่งบนเก้าอี้หมุนสองตัวจากลิบตัวที่วางเรียงอย่างสบายตาอยู่รอบเคาน์เตอร์กลางครัวขนาดมหึมา

ข้างหลังเราเป็นประตูบานเฟี้ยมที่เปิดให้อากาศสดชื่นผุดธรรมดาของเดือนธันวาคมพัดเข้ามา ข้างนอกเป็นสวนขนาดใหญ่และทุ่งที่ล้อมรอบบ้านเกือบทุกหลังในซอยต้นนี้ ด้านนอกมีพื้นที่ให้นั่งเล่นอีกจุด เตาบาร์บีคิวขนาดใหญ่ และปล่องไฟทำจากอิฐก่อสูง ช่าง ๆ สระวายน้ำเป็นเรือนเพาะชำ

“ซาหรือกาแฟดีคะ” เธอถามขณะจัดพายเนื้อมดไล่จานให้เรา

“ซาคะ” ฉันตอบ

“เอสเปรสโซคะ ถ้าไม่ลำบากคุณมากไป” มาร์โกต์พูดและรู้ดีว่ามันน่าจะลำบาก มาร์โกต์กำลังจ้องมองเครื่องชงกาแฟขนาดเท่ากระป๋องเดินทางบนเคาน์เตอร์ “นั่นเครื่องเซจออราเคลิไซ์ไหมคะ”

“ฉันไม่รู้เลยคะ” ลิฟยกไหล่ “ฉันไม่ดีมากแะ เครื่องชงกาแฟก็เลยดูเหมือนกันหมดสำหรับฉัน”

“แล้วอะไรทำให้คุณมาอยู่ที่ไลเวอร์อิกนิสเธอคะ” ฉันถาม

“ชีวิตนอกเมืองนะคะ” ลิฟตอบ “เราทำงานสถาบันการเงินในลอนดอนมาเป็นสิบปี พอมีลูก ลำดับความสำคัญของเราก็เปลี่ยนไป”

“คุณมีลูกกี่คนคะ”

“แฝดชายหญิงอายุสี่ขวบคะ แล้วก็แมวด้วย แบรินดอนกับฉันเริ่มวางแผนหลบหนีครั้งใหญ่ของเราตอนที่ฉันลาคลอดนั่นแหละคะ”

“งั้นคุณก็จะเดินทางไปทำงานทุกวันเธอคะ” มาร์โกต์ถาม

“อ้อ ไม่คะ เมืองกับฉัน...อืม กวินเนท พัลทอร์พูดไว้ว่ายังไงนะ...

‘แยกทางกันโดยไม่มีดราม่า’ ค่ะ”

ฉันไม่รู้ว่เธอหมายถึงอะไร “แล้วคุณจะทำอะไรพอมายูที่นี้ล่ะคะ”

“จัดโยคะกับพิลาทีสจุ ๆ ไปเลยคะ ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผนนะ”

“อ้อ ที่ศูนย์ชุมชนของหมู่บ้านมีชั้นเรียนรายสัปดาห์นะคะ ถ้าคุณ

ไม่รังเกียจที่จะใช้ห้องร่วมกับพวกผู้สูงอายุ” มาร์โกต์บอกให้เธอรู้ “ฉันเคยไปครั้งหนึ่ง ที่นั่นมีแต่กลิ่นกะหล่ำปลี”

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้พูดให้ชัดเจน” ลิฟยิ้ม “ฉันจะเปิดสตูดิโอเพื่อสุขภาพของฉันทนเองในช่วงปีใหม่นี้ค่ะ”

“อ้อ” มาร์โกต์พูด “ก็...ดีนะค่ะ”

รอยยิ้มของเธอเสแสร้งไม่ต่างจากเล็บปลอมของเธอเลย

“แล้วคุณล่ะ” ลิฟถาม “พวกคุณทำอะไรกันเธอ”

“ไม่น่าสนใจเท่าการเปิดสตูดิโอของคุณหรอกค่ะ” ฉันทอบ “ฉันทำเรื่องประดับที่บ้านแล้วขายออนไลน์กับส่งให้ร้านค้าอิสระ ส่วนดรูว์ สามี่ของฉันทนเป็นคนขับรถส่งของค่ะ”

“อ้อ ฉันทชอบเรื่องประดับที่ไม่ได้ออกมาจากโรงงานมาเลยค่ะ”

ลิฟพูด “งานทำมือให้ความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากกว่าเสมอ จริงไหมคะ”

ฉันทเห็นมาร์โกต์ค่อย ๆ ใช้ฝ่ามือบังกำไลแขนดอราของเธอไว้

“ฉันทอยากเห็นที่คุณออกแบบจังค่ะ” ลิฟพูดต่อ “ฉันทมีเพื่อนเป็นอินฟลูเอนเซอร์ด้านแฟชั่นที่ชอบสนับสนุนนักออกแบบหน้าใหม่ ๆ นะ”

อาการอิมโพสเตอร์ซินโดรมจู่โจมฉันทันทันที ใบหน้าฉันทแดงกำ “งานของฉันทไม่ได้ดีขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“ฉันทมั่นใจว่าถ้าฝึกอีกหน่อย คุณเก่งขึ้นน่” มาร์โกต์พูด

“แล้วคุณล่ะคะ แม็กก็ คุณทำงานอะไร” ลิฟถาม

“มาร์โกต์ค่ะ”

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะ” ลิฟตอบ

ฉันทไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไรว่าลิฟไม่ได้ตั้งใจพูดแบบนั้น และถ้าคิดถูกล่ะก็ ฉันทว่าฉันทเริ่มชอบเธอแล้วละ

บทที่ 3

ลิฟ

แน่นอน ฉันรู้ว่าเธอชื่อมาร์โกต์ แต่แค่ใช้เวลาร่วมกันไม่นาน ฉันก็มองเห็นคนแบบเธอออกทันที ฉันเคยเจอคนแบบเธอมาเป็นพัน ๆ คนในช่วงชีวิตที่ผ่านมา ดวงตาที่หริ่งของคนที่ประเภทนี้จ้องเจาะทะลุตัวเราเพื่อค้นหาข้อบกพร่องที่จะช่วยให้รู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น ฉันอาจจะตัดสินใจตัดสินเธอไปก่อนอย่างไม่มีพิธีกรรมก็ได้ แต่เดี๋ยวเราจะรู้กัน

“ว่าแต่ มาร์โกต์” ฉันพูดต่อ “คุณทำงานอะไรคะ”

“ก็เหมือนคุณนั่นแหละค่ะ ฉันเคยทำงานในลอนดอนมาก่อน แต่ตอนนี้เป็นแม่บ้านเต็มตัว”

อีกแล้ว ฉันอาจจะเข้าใจผิด แต่เธอพูดคำว่า “แม่บ้าน” ด้วยน้ำเสียงที่ซ่อนการดูถูกเอาไว้แทบไม่มี

“ลูก ๆ ของคุณอายุเท่าไรกันแล้วคะ” ฉันถาม

“ลูกสาวคนโตของฉันกำลังจะอายุสิบสามในอีกไม่กี่เดือน ส่วนน้องชายอายุสิบเอ็ดค่ะ”

“เป็นวัยที่จัดการยากนะ พวกเขาคงทำให้คุณยุ่งตลอดเลย”

รอยยิ้มของเธอดูเคร่งเครียด “ฉันดูแลลูกเองทุกอย่าง เลยแทบไม่มี

เวลาส่วนตัว”

ฉันสังเกตเห็นแอนนาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย บ่งบอกว่ามาร์โกต์ไม่ได้เป็น
อย่างที่เธออยากให้ฉันเชื่อ ฉันไม่ได้บอกว่าการเป็นพ่อแม่ผู้ทุ่มเทต้องละเอียด
ตัวเอง แต่เธอดูดีเกินไปจนผิดสังเกต เธอดูแลเป็นอย่างดี ไม่มีใครผม
หอกให้เห็นบนผมหนาสีน้ำตาลแดงประป่า ใบหน้าก็เรียบตึงไร้ริ้วรอย
มีรอยกระซ่อนอยู่ใต้เครื่องสำอาง เริ่มจากโหนกแก้มสูงแล้วแผ่ไปใต้ดวงตา
สีเขียวที่โดดเด่นจนฉันชักไม่แน่ใจว่าเธอใส่คอนแทกต์เลนส์สีหรือเปล่า

“ถ้าคุณวางแผนจะเปิดธุรกิจของตัวเองด้วยแบบนี้ ก็ต้องมีคนช่วย
ดูแลลูกๆ แน่เลยใช่ไหม” มาร์โกต์ถาม

“อันที่จริงแบรนดอนกำลังจะพักงานเพื่อมาเป็นพ่อบ้านเต็มตัวค่ะ
แบบนี้จะดีต่อการเงินมากกว่า”

“เขาคงรู้สึกเสียเชิงชายอยู่นะคะ” เธอพูดเป็นข้อสันนิษฐาน ไม่ใช่
คำถาม

“ไม่เลยคะ เป็นความคิดของเขาเองด้วยซ้ำ แล้วก่อนที่คุณจะเป็น
แม่บ้าน คุณเคยทำอะไรมาก่อนหรือคะ”

“อ้อ เรื่องมันยาวนะ” เธอตอบ แต่ฉันรู้สึกได้ว่าเธอต้องการให้ฉัน
ถามต่อ

“ใครจะเอาพายุเนื้อมดอีกขึ้นบ้างคะ” ฉันเปลี่ยนเรื่อง จากนั้นก็รับ
สายโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้น “เป็นไงบ้าง ที่รัก” แบรนดอนยิ้มผ่านทาง
เฟซบุ๊ก ลูกๆ นั่งรัดเข็มขัดตรงเบาะนั่งสำหรับเด็กอยู่ด้านหลังเขาและ
โบกมืออย่างกระตือรือร้น ฉันออกมาจากลอนดอนตั้งแต่เข้ามิดก่อนที่
ครอบครัวของฉันจะตื่นตั้งนาน

“ที่นี่ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ คุณอยู่แถวไหนแล้ว”

“แยกที่สองของถนนเอ็มหนึ่ง เราเพิ่งมาถึงตอนที่โอไมเจนอยากฉี”

“เรามีแซกค่ะ” ฉันพูดพร้อมหันหลังไปยังแอนนาและมาร์โกต์ซึ่ง

ยิ้มเกร็ง ๆ ให้ชายที่พวกเธอไม่เคยเจอ “แบรนดอน นี่คือเพื่อนบ้านใหม่ของเรา แอนนาและแม็กกี้ ขอโทษค่ะ มาร์โกต์ เดาสิว่าแอนนาเอาอะไรมาฝาก พายไส้เนื้อมดทำเองละ”

“ฉันพวกคุณสองคนต้องกลายเป็นเพื่อนซี้กันแน่ ๆ” เขาพูด

ฉันคิดว่ามาร์โกต์ไม่รู้ตัวว่าฉันเห็นเงาเธอกำลังกลอกตาสะท้อนอยู่

บนจอ

ฉันเดินเข้าไปในโถงทางเดินและอธิบายว่าเหลืออะไรที่ต้องขนลงจากรถบรรทุกบ้าง ขณะที่กำลังเดินกลับเข้าไป ฉันก็ได้ยินมาร์โกต์พูดกับแอนนา

“คุณควรกินชิ้นที่สองจริง ๆ เหนอ” เธอพูดพร้อมชี้ไปที่พายไส้เนื้อมดในมือของแอนนา “สลัดก็รสชาติดีนะรู้ไหม”

แอนนาที่รู้สึกอายดึงขนมออกจากปากแล้ววางกลับลงไปในจาน

ฉันกลับเข้าไป มาร์โกต์ลุกขึ้นยืน ปิดรอยยับออกจากกระโปรงของเธอ แอนนาลุกตาม ฉันจึงสงสัยว่าความสัมพันธ์ของพวกเธอเป็นอย่างไรกันแน่

“คุณจัดการโน้ตบ้านต่อดีกว่าค่ะ” แอนนาพูด

“แบรนดอนกับฉันกำลังคิดจะจัดงานเลี้ยงเล็ก ๆ ในวันส่งท้ายปีเก่าอยู่เลย” ฉันพูดขณะที่พวกเธอไปที่ประตูหน้าบ้าน “อาจจะกระชั้นชิดไปหน่อยและพวกคุณคงมีแผนอยู่แล้ว แต่นี่เป็นวิธีการขอโทษเพื่อนบ้านที่เราทำเสียงดังตอนแต่งบ้านค่ะ”

“ก็ดังอยู่บ้างค่ะ” มาร์โกต์พูด

“ถ้าพวกคุณว่าง มาร่วมงานกับเรานะคะ”

“ได้เลยค่ะ” แอนนาตอบ

“นึกกับฉันมีนัดอื่น ๆ อยู่บ้างแล้ว” มาร์โกต์ตอบ “แต่ถ้าเราหาเวลาได้จะแวะมานะค่ะ”

“อ้อ ได้สิคะ เราก็คอยากต้อนรับคุณเหมือนกัน” ฉันเสริม อดล้อเธอ

เป็นครั้งสุดท้ายไม่ได้ ใบหน้าของมาร์โกต์เปลี่ยนเป็นสีเดียวกับไวน์ที่เธอ มอบให้ฉฉ

แน่นอนว่ามาร์โกต์จะต้องมา เธออดไม่ได้หรอก ฉฉกดสัญลัษณ์ แอร์ดรอปบนโทรศัพท์มือถือ เลือกเบอร์ของทั้งสองคนแล้วส่งเบอร์ของฉฉ ไปให้

“ฉฉจะส่งข้อความไปบอกเวลานะคะ” ฉฉบอก “ขอบคุณอีกครั้ง ที่แฉฉมาพร้อมกับพายเนื้อบฉฉนะ อ้อ แล้วก็ไวน์ด้วยค่ะ”

ฉฉโบกมือให้พวกเธอและปิดประตูตามหลัง จากนั้นดิ่งจุกไม้ก็อก ออกจากขวดไวน์ของมาร์โกต์แล้วรินใส่แก้วให้ตัวเองจนเต็ม

เปลวไฟที่ลุกไหม้จะเผาผลาญทุกสิ่งจนวอดวาย
ไม่เว้นแม้แต่ความจริงแสนโสมมที่ทุกคนเก็บงำไว้

ลิฟ สาวสวยผู้มั่งคั่งพาครอบครัวหนีความวุ่นวายมาอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านทรูหร่า
ย่านชานเมือง เพื่อนบ้านใหม่ของเธอคือมาร์โคต์ อดีตนักร้องวงป๊อป
ที่แม่ตกอับก็ยังมั่นใจในตัวเองไม่เปลี่ยน และแอนนา หญิงสาวผู้เป็นมิตร
ที่เห็นความดีงามในใจของผู้คน มิตรภาพของสามสาวค่อย ๆ ถักทอขึ้น
แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ปิดความอาชญากรรมร้ายต่อกันไม่มิด
และเมื่อหญิงคนหนึ่งกำลังจะถูกเผาทั้งเป็นกลางกองไฟด้วยเหตุผลปริศนา
ว่า "แกฆ่าฉันก่อน" ก็ไม่อาจรู้เลยว่าในกับดักแห่งความลวงนี้
ใครคือเหยื่อ ใครคือคนร้ายกันแน่

ผลงานจิตวิทยาระทึกขวัญชายตึระดับนานาชาติของจอห์น มาร์ส
ที่เข้าชิงรางวัล Readers' Favorite Mystery & Thriller
จาก Goodreads Choice Awards ปี 2025 เล่มนี้ได้รับเสียงชื่นชม
อย่างล้นหลามว่าเปิดเรื่องได้ชวนติดตาม เนื้อหาความคาดหมายจนวางไม่ลง
และหักมุมต่อเนื่องไม่เว้นกระทั่งหน้าสุดท้าย

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

435 บาท

Biblio

Cover Design:
Nannicha Sriwut